

για και σφέατα. Μέσα ξεχωριστά μερικά κάδρα με βιβλιζές είδωλα. Και μεταφέρανε σ' αυτό τη ζωή τους.

Κάτω απ' αυτό το τσαντήρι, γι' ανάμνηση της Έξοδου από την Αίγυπτο, θα περνούσαν άρκετες μέρες, με φαγοτόπι κι' έπισκέψεις των άλλων Έβραίων, συγγενών και φίλων.

Στό βάθος του τσαντηριού έστρωσε το γιαντάκι της και η Ναχαμά, ξεπλώθηκε με νοχέλια σα γατούλα και διάβαζε όλη βέβαια τη Βίβλο Γενέσεως, αλλά Γαλλικά ρομάντζα, και συγκεκριμένως το «Υπό τας φιλύρας του Άλφόνσου Κάρ... Καμιά φορά που περνούσα, της έκανα νόημα με το δάχτυλο: «—Ναχαμά, δεινό έξω!» Μα η Έβραιοπούλα έκανε πως δε μ' έβλεπε. Η αλήθεια είναι πως φοβότανε τον πατέρα της και φυλαγότανε τώρα όσο μπορούσε...

Τό Μανασσή τον άφησαν έπάνω, στο σκοτεινό καμαράκι... Από κει άουγότανε να πάει τό όργανο της παρηγοριάς του... Καμιά φορά, σπάνια όμως, ό γέρο-Έλεάζω τον έλιποτάνε, τον έπιανε από τό χέρι και τον κατέβαζε στον κήπο. Με τό μάτια δειμένα ό δυστηχημένος άνθρωπος γαρούλιε τον άέρα και άναστεύανε... Έπειτα, καθότανε σ' ένα χαμηλό σκαμνάκι, άουμοίποσε τό χέρι στα γόνατα, σέ σπαρταρήει έγκατάληψη κι' έμνε έτσι ώρες, σιωπηλός.

Ένα μεσημέρι, ό Έλεάζω και ό Μανασσής γύρισαν από τό συναικόσιο γιαντό άνάστατοι. Ό Μανασσής δε φουρούσε πιά επίδεσμο.

Ό γιατός, άφου τοι άλάφρωσε τό χέρι, τοι έλεγε πει καθαρά ότι έχασε για πάντα τό φως του, ότι δεν ύπαιχε έλπίδα σωτηρίας και ότι αυτή τη φορά ούτε τό δικό του γιατικό, τό θαυματουργό, μπορούσε να κάνει τίποτα!

Κ' ένώ ό γέρος τύλιγε αυτά στη γυναίκα του, ό δυστηχημένος ό τυφλός άναστεύανε και δάκρυα κυλούσαν από τό σθνωμένο του μάτια...

Η Ναχαμά τον έβλεπε άμύλητη. Νόμισα πως άύτηρξε να τον πιάει από τό χέρι που ψαχούλιε τον άέρα, να του πη μια λέξη παρηγοριάς... Λοιπόν, δεν τό έκανε... Σπύκωσε τους ώμους άδιάφορη κι' άποτραδήχησε στό βάθος της σκηνής. Και ό τραγικός Ίσραηλίτης έκάθησε στό σκαμνί που τον έβαλαν κι' έζιλιασε σπαρταρικά:

— Άχ! Έχασα τό φως μου!... Έχασα τό φως μου!...

Σέ κάμποση ώρα ήθε στο σπίτι και ό Άαρών και τοι διηγήθηκαν τα συμβάντα. Ό πατέρας της Ναχαμάς δείχηκε πιο σκληρός από την κόρη του.

— Κ' έγώ είχα γράμμα σήμερα από τη Σαλονίκη, από τον Άβραάμ, είπε... Λοιπόν, έξέρτε τι μου γράφει; Πώς ό θεός του Μανασσή πέθανε κι' άφησε όλο του τό βίος στις συναγωγές... Έτοίτος έδώ δεν κληρονομεί όδολο.

— Μπααά! Έκταν οι γέρο.

Και την ίδια βραδιά άπορασίτισκε να τότε διώξουν τον τυφλό.

— Άιντε, Μανασσή! Άδριο θα σε μπαζοκάνω για τη Σαλονίκη... Θα φέρη ένας δικός μας με τό παπού και θα σε συντροφέψη... Μην κλάεις... Έτσι ήτανε γωρατό σου.

Του έτοιμασαν τη βαλίτσα του, τα πρόματά του. Ύστερα έκταν λογαριασμός με τό νοίκι και τη διατροφή που έπρεπε να τους πληρώση, άφου δε θα γινότανε πια γαμπρός τους! Και βρήκαν πως τους χωροτούσε χίλια τόσα φράγκα... Μα στη σασκούλα του τυφλού δεν είχαν μείνει περισσότερες από τρεις Τούρκικες μπανκιόντες, κι' έτσι ό Μανασσής δεν μπορούσε ν' άποληρώση τα έξοδά του.

— Να του κρατήσουμε τό ούτι! έπρότεινε η γριά.

— Βέβαια! Νά τό κρατήσουμε άμανάκι και με τό διάφορό του! έσημύληωσε ό γέρος.

— Έτσι να γίνη, είπε και ό Άαρών. Δεν πρέπει να ζημωθούμε. Και ό τυφλός τό παραδέχηκε με σιωπηλή έγκατέρρηση.

Την άλλη μέρα ό Άαρών έπήρε τό Μανασσή από τό χέρι και τον κατέβαζε στον Πειραιά, στό βωτόρι.

— Και η Ναχαμά; Τι έγινε η Ναχαμά;

— Στο χρόνο άπάνω παντρέψτηκε μ' έναν έμπορο Σμυρνιώ. Ητανε φρεμένος για δουλίες στην Άθήνα, ειντε η Ναχαμά στη Συναγωγή και τραλλάθηκε μαζί της... Γι' αυτόν η Ναχαμά δεν έλεγε τίς άρες... Γρήγορα-γρήγορα γίνικε ό γάμος τους και φέγγανε για τη Σμύρνη. Φεύγοντας μάλιστα πήσανε μεζού τους και τό ούτι, τό «μανάκι» του τυφλού.

Λοιπόν, ήστερ! από δέκα χρόνια την Ξανθείδα η Ναχαμά. Την είδα στον καιρό της κατοχής στη Σμύρνη, που ήμπερούσα έ-εφεδρος άξιοματικός, — σε μια στυγνή γήγορση, σαν κνηματο-γοραφική... Ημωνα μέσα στο γελόλο έκείνο τραμά, που πδσεσαν δυό νωτά Οδηγοάριζα άλογάκια στό μάκρος της άτελειότη-της προκίμας... Καθός περνούσε τό τραμά από την Έβραϊκή σιναιζία, κάτω από τό Γιάος Τε-

ΞΙΛΟΥΒΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

E. X.

Μιά φουσιγονμία περιέργη, άδιασάφιστος, λόγω έιμορφιάς. Μ' όλα ταύτα μοιάζει πολύ με την θελκτικότερα «Βεντέτα» του Κινηματογράφου, την Γκρέτα Γκάρμπο. Έτσι λεπτή και τραβηχτή η φυσιογνωμία της και η σιουέττα της έκφρασης. Αρμονική, με κάτι μακροά πόδια και κοντόμηση, όπως άπατεί τώρα η μόδα. Βέβαια της λείπει η γοητεία της Ιδανικής ήρωίδος του «Φίλω» και ίδιως τάφθα-στα μάτια της, που έχουν βλέμμα σπάνιο και βοηθοούνον έσωτερική ζωή, άλλ' η έκλεκτή δεσποσύνη εινε πολύ νέα άκόμη. Ίσως άργότερα ν' άποκτήση και την έκφραση της Σοσία της.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Δεξίσιος προχθές εις την Ρομμανικήν Πρεσβείαν. Η τόσοσν σμη-παθήσ κνρία Ρασακίνο, φρένοσα μούρησ σίκι τουαλέτταν, έδέχεται μ' έξαιρετικήν εύγένειαν τους κεκλημένους της, βοηθοούνον άπό τον πορεβητήν της Ρομμανίας και την χαριτωμένην κόρην της κνρίαν Μπαλάνο.

— Διεκρίνανε: Τόν στρατηγόν και την δ. Φραν-τζή, την κ. Έλεαν Βενζέλο, τον ύπογόν και την κ. Σπυρίδον, τον Πρεσβον της Βουλγης κ. Ι. Τσιρμώ-κον, τον ύπογόν και την κ. Καρπαταναγιώτη, την κ. Βουρλόμη, την κ. Π. Αργυροπούλου, τον κ. και την κ. Καφανάθη, τον κ. και την κ. Π. Τσαλδάρη, τον κ. Ν. Τριανταφυλλάκον.

— Από τό Διπλωματικόν Σώμα διεκρίνανε: Την πρεσβειαν της Άγγλικής κνρίαν Ράμσι, τον πρεσβει-την της Γαλλίας και την κ. Κλεμάν Σιμόν, τον πρε-σβετην της Αμερικης κ. Σίνιερ, τον πρεσβειτην της Βουλγαρίας και την κ. Ντάνσεφ, τον πρεσβειτην της Ίταλιας και την κ. Αρλόττα, τον πρεσβειτην της Αι-γύπτου Σιδάρους Μπέην, τον έπιτετομαμένον της Έλ-βετίας και την κ. Μπαννά, τον έπιτετομαμένον της Ι-σπανίας και την κ. Κάτας, τον πρεσβειτην της Ουγ-γαρίας ντε Μαλδοβάνη, τον πρεσβειτην της Άλβανίας, την Γαλλικήν και Άγγλικήν Άποστολήν.

— Διακρίνονε επίσης την κ. Λορρέστη, κ. και κ. Άπ. Άλεξανδρή, κ. και κ. Ηλ. Ηλιάσκου, κ. και κ. Χρυσοβελώνη, την κ. Α. Χατζηνικολάου, την κ. και δ. Σακορράου, την κ. Γ. Παπαχατζή, την κ. Εντού, την κ. Έοριε Μεταξά, κ. και κ. Γ. Μακκά, κ. και κ. Σα-κελλαροπούλου, κ. και κ. Βλ. Μπένη, την κ. και δας Ν. Μακκά, την κ. Μπέμη, κ. και κ. Οικονόμου, την κ. Λοδέροφ, τον κ. Ι. Ηλιάσκον, τον κ. Άλ. Γοϊάνη, την κ. Δενδρομή, την κ. Έαλιώρ, κ. και κ. Άραβαντινού, τον κ. Γ. Μερκούρη, τον κ. Κλ. Γεωργιάδην, τον ναύαρχον και την κ. και δ. Βόση, τον κ. Λ. Μακκά, κ. και κ. Τριόνκι, κ. και κ. Σέρεα.

— Σικ έμμανίσιες η δ. Ντάνσεφ, με σύνολον μετς, η δ. Κουτα-βί, με σύνολον μετς, η δ. Ίο. Μακκά, με μετς, και η δ. Βοισλό-μη με σύνολον τέτ ντε νεγκο.

— Δεξίσιος-μριτς την παρελθούσαν Παρασκευην παρά τό κ. και τη κ. Γ. Αφεντούλη. Σπίτι καλίσθητα διασκευασμένα. Στο πελόρον «χώλο» φιγουράρον έμμηχα κροκί της «Βόγκ», όπως η κ. Κωνσταν-τινίδη τό γένος Λιάπτη, με τουαλέττα μαυρή και άσπρη, η κ. Μη-ταστίαη και η οικοδέσπονα με κομψοτάτη τουαλέττα.

H MONTAIN

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Η εικόνα του σημερινού εξοφυλλου εινε έργο του ζωγράφου Λε-μάν και φέρει τον τίτλον «Οι Πρώτοι Όρκο».

ΕΚΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ό κ. Δημ. Μαρκίτας και η δις Έλένη Παρασκευοπούλου έτέλε-σαν τους γάμους τους. Παράντιμος παρέστη η κ. Χωροφά, του κα-θηγητού Όδείου Άθηνών.

πέ, άξαρνα είδα σε μιά βεράντα μιά χοντρή κνρία με φουσιωμέ-να μαυλά, που κρατούσε στα γόνατά της ένα παιδίκα, ένώ δύο άλλα μεγαλύτερα έπαιζαν κοντά της. Κι' ήμος την έγνωρίσα άμέσως.

— Κόριε των Δυνάμεων! Η Ναχαμά! έφώναξα. Μα δεν έ-πρόφρασα να της στείλω ούτε ένα χαρτεπισμύ. Τό τραμά προσ-πέρασε γρήγορα φρένοντάς με προς την Κοκάργγαλη, στό βά-θος του δρόμου, που τον κοριν-ζάριζαν άμφορες βάλτες, ένας ιμναγός και πολλά κνταρίσια.

1929.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» Πολυτελές, καλλιτεχνικό, θαύμα εμφανίσεως, μοναδικό δώρο για τις γιορτές. Φθινόσ και πρακτικός μοναμάς για τα παιδιά σας. Με συνεργασία Γε. Στεφανίδη, Κ. Παλαμά, Δ. Πορφύρα, Χ. Χριστοβασιλή, Π. Νιρβάνη, Ν. Λαπαθιώτη, Σταμ. Στάμ., Χά-ρη Σταματιού, Άνδρ. Καραβίτσα, Άργ. Έφραλιώτη, Γερ. Βώκου, Ν. Σπανδωνή κ.τ.λ. κ.τ.λ.